

lige til, som noget kan være — være til at anbringe sig i Foretagender, der kan give Arbejde, og Arbejderne har i Virkeligheden større Sandsynlighed for at faa deres Indtægter forøget. Jeg maa hævde, at den kortsynede Politik, som bygger paa Formuernes Fortæring, ret beset i Virkeligheden er arbejderfjendsk. Ud fra dette almindelige Princip og ud fra den Opfattelse, at vi saa sandelig har Formueskatter nok, tror jeg nok at turde sige, at fra mit Partis Side kan der ikke ventes nogen Tilslutning til Gennemførelse af denne særlige Lovforanstaltning.

Lovforslaget tager, som sagt, Sigte paa at hjælpe paa de personlige Skatter, de faste Skatter berører det, saa vidt jeg forstaar, ikke. Nu er Begrebet Ejendomsskatter et meget vanskeligt Problem, for hvad er en Ejendomsskat ret beset? Er det en virkelig Skat, eller er det nærmest noget i Retning af en Prioritet? Der er vist ingen, der vil benægte, at naar Ejendomsskatterne i en lang Aarrække ligger fast, forandrer de Karakter fra at være Skatter til at blive Prioriteter, men naturligvis, naar de er variable, er de til en vis Grad Skatter, derom synes jeg ikke, der kan være nogen Tvivl. Naar man, ikke mindst fra Venstres Side synes jeg, er tilbøjelig til i dette Forhold at behandle Ejendomsskatter ganske paa lige Fod med Indkomstskatten, tror jeg lige godt, at man er inde paa noget forkert, en Del af Ejendomsskatterne er utvivlsomt kapitaliseret gennem Køb og Salg af Ejendommen. Men netop fordi disse Skatter til en vis Grad saa let faar Karakter af en Prioritet, bør man efter min Opfattelse altid være uhyre varsom med at omlægge disse Skatter, fordi de straks virker saa ganske overordentlig voldsomt gennem deres Kapitalisering. Dette er imidlertid et Forhold, man ikke hidtil har haft Øjnene synderligt aabne for her i Landet, idet man som bekendt med faa Aars Mellemrum er gaaet fra Hartkornsskat til Ejendomsskyld og fra Ejendomsskyld til Grundskyld. Det er beklageligt alene som Følge af den stærke Virkning, en Omlægning af Ejendomsskatter altid har. Men, som sagt, man hjælper ikke paa de faste Ejendomsskatter, der i mange Tilfælde for den enkelte Person betyder mere end Indkomstskatten, og da ganske særlig, naar den paagældende ingen Indkomst har, thi saa slipper, som den højtærede tidligere Finansminister Bramsnæs saa viseligt bemærkede, Skattebyrden op, og saa er der i og for sig ingen Grund til at beklage sig over den høje Skatteprocent. Det forekommer mig, at de ærede Forslags-

stillere her ikke er i Overensstemmelse med de Teorier angaaende denne Sag, som forsvarede her fra Talerstolen af den tidligere Finansminister Bramsnæs, men det kan jo være, at det er ud fra den Betragtning, at her rammes andre Klasser, og saa begynder Sagen muligvis at faa en anden Betydning, end den har, naar der er Tale om Statskatter.

Som sagt, jeg kan ikke tilsige Forslaget Støtte i det rent principielle, paa ingen Maade, jeg mener tværtimod, at Forslaget principielt er skadeligt, og den tekniske Udformning kan jeg ej heller paa nogen Maade give min Tilslutning. Jeg synes, det er lidt besynderligt, at man i Landkommuner med en Skatteprocent af 1 pCt. — saadanne har man i hvert Fald paa Fyn og vel ogsaa paa Sjælland, om man har dem i Jylland, ved jeg ikke —, naar Skatteprocenten stiger fra 1 til 1,05 pCt. og lidt derover, vil tage en Formuebeskatning i Betragtning. Det er ganske urimeligt. Omvendt vilde i en Købstadkommune, der har en Skatteprocent af 12—14, Formuebestemmelserne først komme til Anvendelse, efter at Skatten var steget med henimod 1 pCt. Men nu mener jeg i øvrigt ogsaa, at selv den sidste paa en vis Maade nogenlunde anselige Stigning ikke heller paa nogen Maade giver et rimeligt Grundlag for at gaa til noget saa ekstraordinært som det, Forslagsstillerne her foreslaar. Der maa anderledes store Udslag af Skatteprocentforhøjelse til, før der findes noget rimeligt Grundlag for overhovedet alvorligt at tænke paa — det være sig noget i Retning af det, som her er foreslaaet, hvis Gennemførelse jeg i allerhøjeste Grad vilde beklage, eller eventuelt at give Kommunerne Tilskud, fordi de er daarligt stillede. Det for mig afgørende er, at man ikke fra Statens Side, nu hvor alt dog er saa flydende, paa noget Punkt tager Opgaver op, hvis Konsekvenser man absolut ikke kan overskue, men tværtimod indtil videre forholder sig afventende med Hensyn til, om der overhovedet er Grund til i større Udstrækning at hjælpe Kommunerne paa Grund af den Situation, hvori de befinder sig.

Holdgaard: Vi fra vor Side forstaar saa udmærket godt, at man beskæftiger sig med en Omlægning af Kommuneskatterne, for det kan nu en Gang ikke bortforklares, at der er enkelte Kommuner, der vil blive i højeste Grad vanskeligt stillede, ogsaa i indeværende Skatteaar, det har man jo kunnet se af de Bladmeddelelser, der har været om forskellige Kommuners